

POŠTNA PLAČANA V GOTOVINI

SALEZIJANSKI VESTNIK 1936

4

ING. H. HUS

S prilogo: Življenje sv. Janeza Boska.

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.

3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana.“ Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 2, 11 — 2. 3, 12 — 3. 4, 13 — 4. 5, 14 — 5. 6, 15 — 6. 7, 16 — 7. 8, 17 — 8. 9, 18 — 9. 1, 19 — 10. 2, 20 — 11. 3, 21 — 12. 4, 22 — 13. 5, 23 — 14. 6, 24 — 15. 7, 25 — 16. 8, 26 — 17. 9, 27 — 18. 1, 28 — 19. 2, 29 — 20. 3, 30 — 21. 4, 31 — 22. 5, 1 — 23. 6, 2 — 24. 7, 3 — 25. 8, 4 — 26. 9, 5 — 27. 1, 6 — 28. 2, 7 — 29. 3, 8 — 30. 4, 9 — 31. 5, 10

V septembru: 1. 3, 12 — 2. 4, 13 — 3. 5, 14 — 4. 6, 15 — 5. 7, 16 — 6. 8, 17 — 7. 9, 18 — 8. 1, 19 — 9. 2, 20 — 10. 3, 21 — 11. 4, 22 — 12. 5, 23 — 13. 6, 24 — 14. 7, 25 — 15. 8, 26 — 16. 9, 27 — 17. 1, 28 — 18. 2, 29 — 19. 3, 30 — 20. 4, 1 — 21. 5, 2 — 22. 6, 3 — 23. 7, 4 — 24. 8, 5 — 25. 9, 6 — 26. 1, 7 — 27. 2, 8 — 28. 3, 9 — 29. 4, 10 — 30. 5, 11 — 31. 6, 12

Nove častilke:

15. skupina: Arh Neža, Brezje (Čemšenik) — Preložnik Marija, Vojnik

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Blažič Marija, Maribor
Bohinc Ana, Ljubljana
Bolka Anton, Stožice (Ježica)
Borlak Anton, Maribor
Fale Marija, Nova Štifta (Gornjigrad)
Gošte Helena, Planina (Tržišče)
Gregori Marija, Podkoren
Gril Marija, Plešivca (Prevorje)
Grossman Franciška, Sv. Jurij ob Ščavn.
Henigman Marija, Sodražica
Jamšek Martin, Jelovo (Radeče)
Kanduč Franc, Vič
Kapus Anton, Kamnagorica
Kastelic Franciška, Št. Vid pri Stični
Kosirnik Ivan, Klanc (Komenda)
Koziker Marija, Dovže (Mislinje)
Kozjek Marjeta, Polhovgradec
Kržišnik Marija, Poljane nad Šk. loko
Malej Matilda, Kor. Bela
Markelj Marija, Železniki

Mavser Anica, Ljubljana
Novoselič Ana, Jesenice na Dol.
Ogrizek Franc, Rogaška Slatina
Orešič Terezija, Poljčane
Podržaj Alojzij, V. Ločnik (Turjak)
Polajnar Marija, Jesenice
Polak Anica, Železniki
Potočar Anton, Mali vrh (Mirnapeč)
Selnik Marija, Jezersko
Seničar Martin, Sv. Rok (Sevnica)
Stare Marjana, Sr. Bitnje (Šmartno pri Kranju)
Tomc Janez, Škrilje (Podzemelj)
Trobec Jožef, Polhovgradec
Vreča Terezija, Gornja Radgona
Zakovšek Jera, Bevke
Zupanc Marjeta, Podgorje (Slovenjgradec)
Železnik Uršula, Bučka

Usmileni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Mali kler v procesiji na praznik Marije Pomočnice na Rakovniku.

Oče kliče!

Značilni so zadnji nagovori svetega očeta do raznih skupin, ki prihajajo k njemu v avdijenco. Iz vsakega govora zveni klic katoličanom, naj stopijo vsi na branik proti strašnemu komunizmu, ki se čim dalje bolj širi.

Komunizem, ki so ga začeli širiti ruski boljševiki, ali bolje ruski Židje, to je poleg vojne najstrašnejša šiba božja, ki je zadela človeštvo. Je šiba božja, pa je obenem budnica, da se katoličani zdramijo in se ohlapna vera poživi v trdem boju z nasilnim sovražnikom. To je ona vevnica, o kateri govori sv. Janez Krstnik, da bo Jezus Kristus presejal svoje žito. Kar je plev,

jih bo veter odnesel. V resnici jih tudi odnaša naravnost v tabor komunizma. Komunizem je širokopotezni poskus, židovskega kapitala, da enkrat za vselej zaslužnji človeštvo svojim materialističnim gonom. To je blatna povodenj, ki se vali z vzhoda in je žal že preplavila velike evropske dežele. Pameten človek zares ne more biti pristaš razdiralnega komunizma, kvečjemu prazne glave in delomrzneži. Delavski sloji so se dali v marsikaterem kraju ujeti, ker o boljševizmu niso bili poučeni, najmanj pa o tem, da jih boljševizem nikdar ne more osrečiti. Človeka vse zemeljske dobrine ne morejo

osrečiti, kajti neutešljiva je njegova želja po trajni in neminljivi sreči, ki je materializem nikdar ne more dati. Ako bi bilo izpeljivo, kar po vsem svetu boljševiki na ves glas oznanjajo, bi bil v Rusiji že celih dvajset let raj, pa je tako peklo, da se človek zgrozi, ko samo bere poročila iz tega boljševiškega „raja“. Delavstvo, katero so po obljubah hoteli postaviti na tron, še nikdar ni bilo tako strašno zasušnjeno, kot je tam. Nikjer ni tako slabo plačano, kot je prav v Rusiji. Nihče pa ne sme zvedeti, kako se v Rusiji delavcem godi. Kar so boljševiki stopili v zvezo narodov, vplivajo na urad dela, ki je v Ženevi, da se gotovo ne zve resnega, kako izrabljajo delavce, tudi mladoletne obeh spolov. Otroci od 12-14 leta morajo delati 12-16 ur na dan na skupnih državnih (kolektivnih) kmetijah. Obče je znano, da je v Rusiji, zlasti v Sibiriji, prisilno delo, plače ni, hrana je za nič; letno na stotisoče delavcev umira od pomanjkanja in trpljenja.

Pa tudi drugače biti ne more. Vsakemu bo to jasno, kdor prodre do bistva komunizma. Njegov nauk je brezdvomno največja laž v zgodovini, najhujša in najbolj brutalna potvorba, ki jo je kapitalizem sam iznašel in jo sam vodi, da z njeno pomočjo zasušnji vse le židovskemu podzemlju. Rabin Fišl je odkrito povedal: „Borimo se za premoč, ki so nam jo pred 2.000 leti vzeli.“

Ti Židje pa, preden udarijo, skrbno pripravijo javno mnenje. To pa se danes ustvarja najuspešneje s tiskom, zato je treba dobiti tisk v roke. Tisk je ogromni zvočnik, ki vpije, da se sliši po vsem kraju in njegov glas prodre do slednjega sela; vse prevpije in tako ustvarja javno mnenje. Vsi veliki lastniki nemškega, angleškega in ameriškega tiska so židovski magnatje. Glavne novinarske agencije so v židovskih rokah, kakor Havas, Reuter, Wolf, Stefani, Avala. Značilno je, da tisk teh kapitalističnih Židov nikjer ne piše proti komunizmu, ampak povsod le s simpatijo. Prav zato pa je zadnja razstava katoliškega tiska v Vatikanu ta-

ko ogromnega pomena. To je najmočnejše orožje v orjaškem boju s komunizmom, kar je tudi o priliki otvoritve vatikanske razstave tiska sv. oče močno poudaril.

Komunizem je strašno zagrizen prav proti veri in je končno osredotočil ves boj ne proti kapitalistom, ampak proti Cerkvi. Cerkev mu je edina ovira na poti, zato jo hoče za vsako ceno podreti. Vera namreč ne stavlja viška sreče v časno blaginjo, ampak v večne dobrine, boljševizem in komunizem pa ima svoj ideal v časnem blagostanju. Prav v tem sta si Cerkev in on bistveno nasprotna. Zato pa je nastal boj med njima. Kdo bo zmagal? Nobenega dvoma ni za nas, da bo zmagala Cerkev, in da bo besnenje komunizma prej ali slej prenehalo, kakor se vsak vihar prežene. Vse je le v tem, da ne napravi škode Kristusovi stvari, da ne potegne za sabo neumrjočih duš ter jim vere ne iztrga. Je pa silno nevaren, kajti, kogar je zastrupil, skoraj ni upanja, da bi spremenil svoje mnenje; kakor strašna kuga je.

Najuspešnejši boj proti komunizmu pa je z vero in kruhom. S puško proti njemu nič ne opraviš. Vera komunizma je prav nevera, zato je nemogoče, da bi današnja družba, ki je brezverna, ne zašla v komunizem. Pomanjkanje kruha služi komunizmu za propagando in pretvezo; kakor dolgo bo kapitalistični red v družbi, tako dolgo je zastoj pobijati komunizem. Le vera bo človeštvo poživila in odvrnila od komunizma, sredstvo pa je kruh, in dobrodelne ustanove. Don Bosko je to dobro razumel, čeprav tedaj komunizem še ni bil moderen, v bistvu in pod drugo obliko nevere pa je bil že tedaj. Zato je prav s tem orožjem hotel obvarovati nešteto mladine in z njo človeštvo propada: z vero in kruhom.

Sam satan je v zadnjih letih po vojni razpihal človeške divje strasti po uživanju; prav to pa je namen komunizma in zato je tako privlačen. Satansko je to delo, presega človeške moči, zato je tudi nujno potrebna božja pomoč.

Kakšni bodo uspehi tega novega pokreta in divjanja? Kakšen je doslej uspeh sovraštva do Cerkve in papeža? Ta, da ga danes bolj spoštujejo kot kdaj prej, ko uvidevajo, da je rešitev edino v zedinjenju s Cerkvijo.

Klevelandski župan je prepotoval Mehiko in je videl, kako so bile cerkve prenatrpane z ljudmi čeprav ni bilo nobenega duhovnika.

Odlok o beatifikaciji Marije Mazzarello

Preprosta in skromna redovnica Marija Macarello vztrajno stopa proti oltarjem. V Rimu se je uspešno zaključila preiskava o njenih junaških čednostih.

Rodila se je 9. maja 1837. v Morneze kot prvorojenka izmed sedmero otrok. Že od malega je kazala globoko pobožnost zlasti do presv. Rešnjega Telesa in je ni oviral ne dež ne sneg ne mraz, da ne bi bila vsak dan šla k sv. maši. V sedemnajstem letu se je vpisala v Marijino družbo ter skušala posnemati v nedolžnem in skritem življenju svojo vzornico Marijo.

Delala je spočetka na polju, potem je bila navadna šivilja, vedno združena z Bogom, tako da se je nekoč obtožila, da med svojim delom cel četrt ure ni mislila na Boga. Od 1. 1865. je skupno z nekaj drugimi vrstnicami živele v hiši blizu župne cerkve.

Don Bosko je zvedel za ta dekleta od župnika Pestarina, ki je kmalu potem tudi on postal salezijanec. Don Bosko je našel primerne delavke za veliko zamisel, ki ga je že dolgo nadlegovala, zlasti odkar mu je sam papež Pij IX. priporočil, naj ustanovi podobno družbo tudi za žensko mladino, kakor je salezijanska za moško. Leta 1869. je onim šestim dekletom dal neka pravila življenja, ki so jih kar pripravljala za novo družbo. Marijo Macarello, ki se je med vsemi odlikovala v trezni pobožnosti in voditeljski zmožnosti, je odbral za prvo predstojnico družbe „Hčera Marije Pomočnice“, kakor je novo družbo imenoval. 5. avgusta 1872. so prejele redovno obleko. Svojim vrstnicam in zdaj sosestram je bila Marija v vsem vzor, zlasti se je odlikovala v uboštvu. Pod njenim vodstvom se je družba silno razmahnila. Čeprav preprosta in neuka, je vendar modro vladala z besedo in spisi. V vsem pa je hotela biti odvisna od don Boska in njegovih navodil. Kakor je don Bosko

Vstajenje Kristusovo je premnogim najbolj goreča želja. Tudi Rusija mora preko Kalvarije. Prst božji se vidi v tej borbi dobrega z zlom. Zmagala bo Cerkev in Bog bo zakraljeval. Za to zmago pa vsi zavedni katoličani stopimo v strnjene vrste, da bomo močni, kajti le silni otimajo božje kraljestvo.

svetoval, tako je storila, in že sama njegova beseda ji je bila razodetje ter se je točno po njej ravnila. Bog jo je obdaril s posebnimi darovi, da je celo prodirala do skrivnosti src. Njeno svetost so občudovali celo odlični ljudje.

V 44. letu starosti dobi pljučnico in ji podleže 14. maja 1881. Mnogo ljudi je bilo na njeno priprošnjo uslišanih, zato se je rodila misel, da bi se začela razprava za njeno beatifikacijo najprej v domači škofiji, potem pa v Rimu.

Zadnje zasedanje v Rimu se je vršilo v

Duhovščina z Marijino kipom.

navzočnosti samega sv. očeta 21. aprila t. l., kjer so bile priznane njene junaške čednosti.

Pri tej priliki se je vrhovni predstojnik salezijanske družbe, ki je obenem tudi vrhovni predstojnik družbe Hčera Marije Pomočnice, iskreno zahvalil svetemu očetu v imenu vse salezijanske družine za naklonjenost, s katero je spet pokazal, kako posebno ljubi don Boska in njegove.

Sveti oče je na to zahvalo odgovoril s prelepimi besedami, v katerih je podčrta-val zlasti *ponižnost* božje služabnice Marije Macarello ter utemeljeval, zakaj je Bogu prav ta krepost najljubša. „Bog vidi,“ je dejal, „v ponižnem človeku podobno svojega Sina, ki se je ponižal do smrti na križu, in prav zato takega človeka Bog posebno odlikuje, kakor je odlikoval po besedah svetega Pavla svojega Sina, da mu je dal ime, ki je nad vsa druga imena, pred katerim se priklanjajo vsa kolena, zemeljska, podzemna in nebeška. Marija je bila zvesta učenka Jezusa Kristusa, ki vsem pravi: »Učite se od

mene, ker sem od srca ponižen...« V tem oziru je mnenje sveta v naravnostnem nasprotju z božjim. Svetnjaki iščejo le slave, ponižnost jim je nekaj zaničevalnega in nedostojnega človeka. To je prav poganski nazor. Božje misli pa so čisto nasprotni. Tudi Marija je isto izrazila v svoji pesmi Magnifikat: »Odslej me bodo blagrovale vsi narodi, ker se je Gospod ozrl na ponižnost svoje dekle...«

Marija Macarello je bila prava njena hči ne samo po imenu in zato, ker je bila iz družbe Hčera Marije Pomočnice, ampak jo je dejanski tudi posnemala zlasti v tej veliki čednosti.

Po tem govoru je sveti oče podelil blagoslov vsem, ki pripadajo k salezijanski družbi, tako članom, kakor sotrudnikom in sotrudnicam, bivšim gojencem in gojenkam.

Naslednji dan so bili zastopniki salezijanske družbe in družbe Hčera Mar. P. sprejeti v privatno avdijenco, kjer so ponovno dobili blagoslov od don Boskovega papeža ter novih pobud za veliko delo.

Iz naših misijonov

Požar v Šillongu

V prežalostnem spominu ostane noch velikega petka 1936., ko so v nekaj urah veliko misijonsko postajo uničili plameni. Škof Ferrando je še dobro uro prej govoril ginljivo o veliki žrtvi na Golgoti: „Križ“ je dejal, „je kakor pečat na vsako, Bogu všečno delo. Ako je križ simbol smrti in trpljenja, je pa tudi znamenje vstajenja...“ Po končanem križevem potu na prostem, so se vršile v cerkvi večer-nice, med katerimi je nastal na podstrešju velikega lesenega zavoda ogenj, ki ga ni bilo mogoče več ugasiti ter se je od velike vročine vnela tudi malo više stoječa stolnica in škofova palača.

Strašna je ta preizkušnja za naše misijonarje, ki so bili v kratkih urah brez vsega, le toliko so rešili, kar so imeli na sebi, drugega nič. Ob strašnem siju požara se je nabralo mnogo ljudstva, ki so prihajali od blizu in od daleč bodisi pogani in kristjani, in pomilovali misijonarje. Vsak jim je hotel pomagati v tej veliki nesreči. Sveti oče je prvi poslal sožalje misijonarjem in zdelo se jim je ob njegovih besedah, kakor bi jim bil dejal:

„Ne bojte se, jaz sem z vami!“ Vsi indijski dnevniki so podčrta-vali papeževo besedo. Vsi od kraja brez razlike vere in stanu so skušali pomagati. Zjutraj zgodaj se je pripeljal guverner Asama Mihael Kin, dolgo se je razgovarjal s škofom in so-brati ter jim obljubil vso pomoč. Ljudstvo pa je neprestano prihajalo in žalovalo na pogorišču tako cvetoče misijonske postaje. Šele tedaj so naši misijonarji uvideli, kako zelo so priljubljeni med narodom. Odigravali so se naravnost ginljivi prizori, kako so Indijci hoteli drug drugega prekositi in pomagati nesrečnim misijonarjem. Uboga Indijka rodu Khasi je prinesla šop banan in jih poklonila misijonarjem, revica drugega ni imela. Bogata gospa Angležinja je darovala večjo vsoto; obe sta bili solzni. Vsak je skušal, kako bi tolažil nesrečne „Brate“. Neka deklica brahminka pristopi k škofu. V roki ima zavitek, v njem denarnico: „Vse, kar imam, vam dam, vzemite za vaše Brate!“ Izročila je, naglo odšla in si brisala solze. V zavitku je bilo deset rupij (180 Din). „Bog ti povrni, deklica, in za to ljubezen naj te pripelje k pravi veri!“

Eden naših sobratov duhovnikov se je

koj lotil dela na pogorišču, komaj je bilo mogoče odnašati podrtine. Nekaj prostovoljcev se je kmalu javilo in so pomagali; brž je naraslo število na 500; odnašali so ožgano tramovje. Vse je pomagalo: katoličani, protestantje, pogani. Tu ni bilo nobene razlike več. Iz zvonika, ki je edini ostal, pa se oglašata zvonova in naznanjata vstajenje: Resurrexit, Alleluja: Vstal je, alleluja! To je bila kakor napoved, da bo vstala nova cerkev in nove stavbe na zgorelih tleh. Slovesna sv. maša se je na veliko noč opravila v veliki dvorani. Zdelo se je, kakor da so v stolnici, ki je ni bilo več. Pa je bila vendar razlika. V stolnico bi ne prišli pogani in protestantje k sv. maši, tu jih je bilo polno.

Velika je bila preizkušnja našega misijona. Moral je skozi ogenj, zato pa je postal bolj znan in več src nam je naklonil, do katerih bo laže prodreti, kakor pa bi bilo sicer. Sv. očetu preizkušeni misijonarji obljublajo v zahvalo lepo vezilo za njegovo osemdesetletnico: pripeljali mu bodo deset tisoč v sv. krstu prerojenih duš. Začasno je sprejel veliko salez. družino z bogoslovci in novinci vred — 80 po številu — velikodušni nadpastir Kalkute mons. Perrier, D. J. ter jim odkazal velik dom nasproti Himalaji.

Z vso odločnostjo so se misijonarji vrgli na delo ter bodo s pomočjo dobrih src, ki naj jih bo povsod obilo, zgradili novo cerkev in nov misijon.

Apostolska prefektura na polotoku Malaki v Vzh. Aziji

Pred nekaj desetletji se je misijonsko delovanje osredotočilo na Južno Ameriko. Tu se je v kratkem času mnogo storilo in dovršilo tako ogromno delo, da bi se tega nikdar ne bili nadejali. Sedaj pa se zdi, da se je vsa delavnost in gorečnost salezijanskih misijonarjev prevrgla na Azijo, kjer je nepregledno polje za apostolsko delovanje. Počasi sicer gre naprej, toda gre pa le, korak za korakom, in misijonarji pridobivajo vedno nove postojanke.

Tako nam poročajo s polotoka Malake v južnovzhodni Aziji, da se tam delo jako uspešno razvija. Prostorov v misijonskih hišah kar sproti primanjkuje. Sezidajo zavod, pa se namah napolni s sirotami, ki jih božja previdnost pošilja. Tudi kapelice postajajo vse pretesne, zato so se naši misijonarji morali odločiti, da sezidajo cerkev. Misijonar je napravil načrt, de-

Skupina belooblečenih deklic.

lavci, kakor zidarji, tesarji in drugo pa so bili domači kleriki. In cerkev se je pozidala, pa še čedna je in prostorna.

Svetna oblast priznava blagodejno delo salezijanskih misijonarjev, kakor se je prav pred kratkim sam guverner izrazil, ki je obiskal zavod v Bang-Nok.

26. januarja je 8 dijakonov prejelo mašniško posvečenje, ki so tako stopili v vrsto Kristusovih apostolov, da širijo njegovo kraljestvo.

Tudi *Katoliška akcija* je dobro razvita v tem misijonu. Tako so fantje Katoliške akcije na božično noč pripeljali k polnočnici okrog tisoč ljudi, ki so bili po večini še pogani. Vse, kar so ti ljudje videli, jim bo ostalo v duši in Bog ve, kdaj bo prišel za nje trenutek, da se oklenejo edino zveličavne vere in puste svojo zmo.

Obred posvečenja se je izvršil nad vse svečano, kajti Sijamci imajo kaj radi svečanosti, kakor je sploh v budizmu navada. Ko sprejmejo mladega budista v versko občino, mu nadenejo rumeno obleko in ta preobleka se izvrši z vso svečanostjo. Prav zato se morajo tudi katoličani posluževati vseh prilik, da pritegnejo čim več poganov k slovesnostim, kajti vedno

jim kaj ostane; vsaj toliko so pridobljeni z ljubeznivostjo misijonarjev, da so jim naklonjeni in jih ne ovirajo pri njih delu in napredovanju.

Kristjanov šteje ta misijon 370. V letu 1934-35 je bilo krščenih 15 odraslih. Gojencev je v šolah 377, v zavetišču pa je 300 dečkov.

Vaša molitev bo sprosilá blagoslov na delo misijonarjev. Molite za nje, pa ste jim mnogo darovali.

Pregled salez. misijonov v Južni Ameriki

Na naslednji strani je pregledno začrtana pot, koder so hodili naši misijonarji za indijanskimi dušami, da bi jih pripekljali h Kristusu. Okolnosti so bile povod, da so hodili tako križem, enkrat z juga daleč na sever, potem spet nazaj na jug in nato v osrčje Južne Amerike. Kakor je videti, imajo salezijanci danes osem velikih misijonskih središč: dva v Argentini, tri v Braziliji, enega v Paragvaju, enega v Venezueli in enega v Ekvatorju.

Dandanes se že kaj malo govori o misijonih v Južni Ameriki. Zato bi se dali najti razni razlogi. Eden izmed njih bi bil ta, da Amerikanci nič kaj radi ne slišijo o svojih revnih prednikih, ki so prebivali v teh krajih. število Indijancev sploh zadnje čase močno kopni. Utoplja se v morju belcev, ki vedno močneje prihajajo v nekdanj čisto indijanske kraje. Tudi evropska civilizacija je s svojo senčno stranjo mnogo k temu pripomogla.

Drugi vzrok bo pa tudi ta, da Cerkev mnogo krajev več ne smatra za misijonske, ker so se že čisto pokristjanili, kakor na primer Patagonija, ki je še pred nekaj desetletji bila popolnoma poganška. Don Boskovi misijonarji so vso pridobili za Kristusa. Apostolske vikarijate in prefekture, kakršne se ustanavljajo v krajih, kjer vera po misijonarjih šele prodira med narod, so kratko in malo opustili.

Vendar pa je v Južni Ameriki še nekaj sto tisoč čistokrvnih Indijancev. Natančnega števila seveda nikakor ni mogoče podati. Naši misijonarji računajo, da mora biti še kakih 30.000 Tukanov, ki prebivajo na obrežju reke Rio Negro, nad 10.000 Lenguas v Gran Čako, 14.000 Kivarov, ki prebivajo v Ekvatorju...

Kakor je iz priloženega črteža razvidno, so naši misijonarji šli najprej na jug v Ognjeno zemljo (1879), potem h Kivarom

v Ekvator (1893), naslednje leto (1894) v osrčje Južne Amerike v Brazilijo, v Matto Grosso k Bororom, nato so šli na jug oznanjat evangelij v široko argentinsko Pampo (1896), potem pa spet navzgor v Matto Grosso ter so tam ustanovili važna misijonska središča okrog Araguaja. Leta 1914 so se napotili na sever Brazilije ob obrežje reke Rio Negro ter pridobili rod Piritintin, nato pa v Gran Čako v Paragvaju k Lenguas (1925), vrnili pa so se čez dve leti v zapadno Brazilijo ter se približali rodu Čavantes. Končno so sprejeli misijonske pokrajine Gornjega Orinoka, da pridobijo za vero rod Uakibi v Venezueli. V teh misijonih deluje 192 salezijancev in 143 Hčera Marije Pomočnice.

Pisma misijonarjev

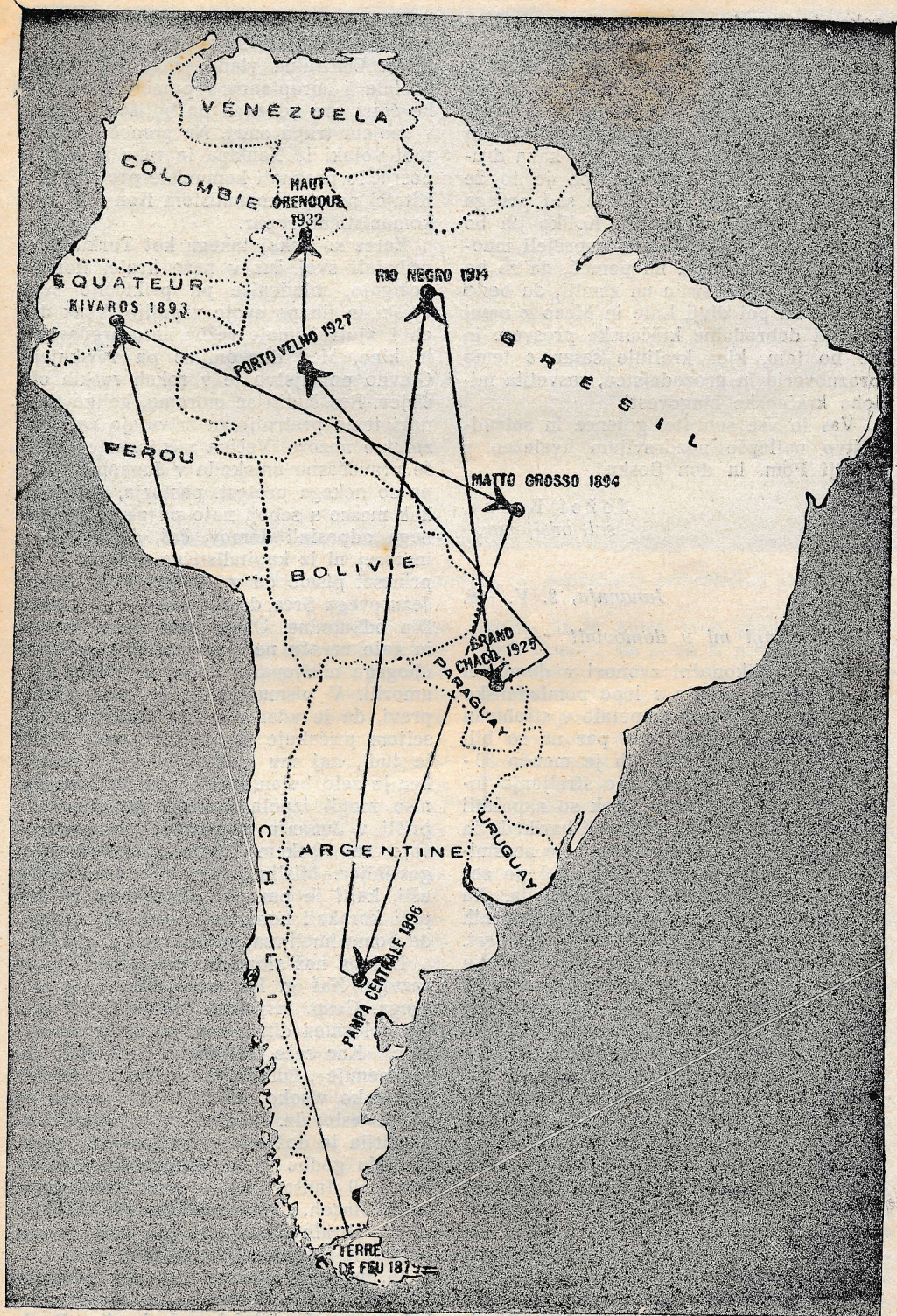
Prečastiti gospod inspektor!

Sporočil sem Vam zadnjič, da nam je bila komunistična druhal tik pred pragom, danes pa Vam naznanjam veselo vest, da smo rešeni največje nevarnosti. Z božjo pomočjo so vladne čete potisnile komuniste tja proti severu do Ta-li in do Yang-tzikjanga. Mi smo se spet lotili dela in smo rešili vse imetje in stavbni material. Bogu in Mariji Pomočnici naj bo zahvala za tako veliko pomoč! Občudoval sem svoje sobrate, kako so čisto mirno pričakovali najhujšega in so bili pripravljeni na vse, tudi na žrtev življenja. Nihče se ni bal smrti. Vendar pa smo Bogu hvaležni, da nas je obvaroval in da moremo nadaljevati započeto delo. Posebno zahvalo dolgujemo presvetemu Srcu, katerega sem se zaobljubil, da s posebno hvaležnostjo objavim milost v Vestniku in danes spolnujem zaobljubo.

Naša šola nosi ime „Zavod višje modrosti“ (San tz šo šao), zaščitnik pa ji je božje Srce.

S svoje strani se bomo trudili, izkazati jima našo hvaležnost s svetostjo življenja. Saj so vsi gg. sobratje tako dobro razpoloženi, da jim je sveto in goreče življenje najdražja stvar. — Lepo se pa tudi zahvaljujem za vaše molitve, ki nam naklanjajo veliko milosti božje.

Sedaj pa zopet priporočam vsem našim misijonskim dobrotnikom našo novo zgradbo. Milo prosimo, da nas ne pozabijo v tej veliki stiski. Ko bi oni vedeli, kako mi s toliko nedolžnimi dušami sklepamo

roke in prosimo Vsemogočnega veliko blagoslova za vse naše dobrotnike! Koliko dobrega bodele storili z nami za rešenje duš! 145 naših gojencev je zaprosilo za sv. krst; in seveda tudi vse njih družine, ker samo otrok ne smemo krstiti, ako vsa družina ne pristopi. In naj ima kaka družina samo 4 ali 5 članov, pa je to že do 680 ali pa 725 duš. To je sad prvega leta od septembra naprej. Koliko jih bo pozneje, ko jih bomo lahko sprejeli mnogo več! Pridite nam na pomoč, da se bo božje kraljestvo širilo na zemlji, da bodo naši še na pol divji Lalo in Meao z nami deležni dobredelne krščanske prosvete in da bo tam, kjer kraljuje satan s temo praznoverja in grozodejstev, zasvetila miloba krščanske blagovesti.

Vas in vse sobrate, gojence in sotrudništvo najlepše pozdravljam hvaležen v Mariji Pom. in don Bosku

Jožef Kerec,
sal. misijonar.

Junannfu, 2. V. -36.

Predragi mi v domovini!

Ko so velikonočni zvonovi v domovini zapeli veselo alelujo v lepo pomladansko jutro, je naše mesto trepetalo v strahu in grozi pred komunisti. Le par ur so bili oddaljeni od nas. Bilo jih je menda 30-40.000. Čulo se je zamolklo streljanje topov in strojnic. Mestni jarek so napolnili z vodo, na cestah pa postavili barikade in žične ovire v obrambo. Policija je neusmiljeno preiskala vsakega, ki je šel po cesti in osumljenca na mestu pobila. Na kolodvoru je bilo za odhod pripravljenih 5 vlakov polnih bogatih Kitajcev, protest. misijonarjev in tujcev, ki bi jo v slučaju nevarnosti popihali proti Tonkinu. Sreča je bila, da niso odšli, kajti roparji so pri bližnji postaji razdrli progo in tako bi prišli v roke pravim razbojnikom. Mi smo vse, kar je bilo vrednega, poskrili in čakali noč in dan prepasani in pripravljeni kot Izraelci. Zvedeli smo tudi, da imajo komunisti že vsa naša imena zabeležena v svojih seznamih. Okoli zavoda so vedno stikali zelo sumljivi elementi, ki so se hoteli natančno poučiti o naših razmerah. Goreča molitev se je dvigala k Bogu, da naj nas reši, ali pa naj nas pripravi, da vredno prejememo mučeniški venec. Po večerih so komunisti z žarometi dajali v oblake razna znamenja svojim somišljeni-

kom v mestu, ki jih ni malo. Bile so to svetle kače, ki so se zvijale v raznih oblikah. Centralna vlada je še pravočasno poslala 5 aeroplanov v pomoč, ki so vsake četrte ure odbrneli na bojišče in nosili v svojem trupu smrt. Na pomoč so prišli tudi vojaki iz Nankina in tako se jim je posrečilo pregnati komuniste proti severu. Kitajci pravijo komunistom Kon Fei to je komunistični ropar.

Zares so nekaj takega kot Turki, ki so prihajali svoj čas v naše kraje. Ropajo, požigajo, mladeniče pa priključijo svoji vojski in jih po svoje vzgajajo. Vsak dan ob 4. zjutraj imajo vežbe, nato predavanje in kino. Med dnevom se pa vojskujejo. Glavno poveljstvo je v rokah ruskih oficirjev. Res, čuditi se moramo, koliko ti sinovi teme pretrpijo in žrtvujejo za svoje zmotne nazore. Večina misijonarjev se je še pravočasno umaknila v Junannfu. Ujeli pa so nekega protest. pastora, ga vlačili kak mesec s seboj, nato pa ga vsega bolnega odposlali domov, češ, da je Švicar in torej ni iz kapitalistične države. Ta je prinesel pismo od g. Kellnerja, iz družbe Jezusovega Srca, da zahtevajo zanj 150.000 Din odkupnine. Ubogi škof nima denarja in zato reveža ne more rešiti; tako bodo ubogega misijonarja dolgo mučili in nato umorili. V pismu, ki ga je pisal škofu, pravi, da je vdan v božjo voljo in z veseljem pričakuje mučeniški venec. Prosil je tudi, naj mu pošljejo nekaj konzerv, ker je zelo bolan, a žal, tudi te želje mu niso mogli izpolniti. Pred par dnevi so prišli v Junannfu bernardinci, ki nameravajo na visokem Tibetu ustanoviti svoj gostinjec. Mislim, da so še pravočasno ušli, kajti le par dni pozneje so po isti poti korakali komunisti. — Sedaj upamo, da bomo imeli vsaj eno leto mir pred njimi.

Kaj pa naš slovenski misijon? Lepo se razvija. Naš g. Kerec je duša in gibalno vsega. Gosp. inspektor mu je dejal: „Vi ste kolosalen dinamizen, ki nikdar ne miruje.“ Kar reče, to izvrši. Našo šolo, ki se imenuje „Šola višje modrosti“, je dvignil tako visoko, da je v par mescih že daleč zaslovela. Posebno na mladinski dan 4. aprila je doživela nepričakovan triumf. Na čelu godbe je korakal on, za njim pa četa 150 fantov, vsi v črnih hlačah in belih bluzah. Toliko radovednih Kitajcev se je zbralo okoli nas, da smo morali naprositi stražnika, da je delal red.

19. marca smo obhajali god g. ravnatelja in priredili akademijo. Radovedni ste, kako se vrše kitajske akademije. Pred-

Procesija Marije Pomočnice na Rakovniku. = Angelčki in belooblečeni otroci

vsem omenim, da se tu vsaka točka naznani s piskom. Najprej se zapoje državna himna, nato učitelj prebere oporoko očeta domovine Sun Jatsena, sledi trikratni globok poklon sliki tega moža in trminutni molk. Za temi ceremonijami določen Kitajec prinese v dvorano dolge liste z napisi o slavlencu ter vence in začne se okraševanje. Eni okrašujejo in lepijo, drugi pa berejo te napise in izražajo svoje zadovoljstvo in pohvalo. Takole je bilo napisano: G. Kerec je zvezda med junanskimi vzgojitelji. Med kitajskimi vzgojitelji se nikakor ne sme pozabiti ime g. Kereca. On je oče sirot in zapuščenih, vzor vzgojiteljev itd. Menda je bilo 20 takih napisov. Po teh pripravah so povabili slavljence na oder. Vsi vstanejo in se mu trikrat globoko priklonijo ter zakličejo trikratni nan, nan svej, t. j. desettisočkrat desettisoč let naj živi. Nato se šele začnejo voščila, petje, prizori itd. Zadnja in najvažnejša točka za Kitajca je čaša čaja in prigrizek, ki ga dá slavljencev vsakemu udeležencu, kakor to zahteva njihova olika.

Slično akademijo smo uprizorili tudi na čast našemu sv. očetu don Bosku, le da so vsi vstali in naredili trikratni globok poklon njegovi sliki. Neki pogan je sestavil krasen govor o don Bosku kot vzgojitelju. Vzgojitelj je po mislih Kitajca

oseba, ki jo mora vsak globoko spoštovati. Upamo, da bodo ti pogani, ki sedaj don Boska samo občudujejo, na njegovo priprošnjo tudi prej ali slej prišli v ovčjak Gospodov.

Pred par dnevi je prišel v obiske v Junanfu sam prvi general Čan-Kai-Šek. To je mož, ki drži celo Kitajsko pokoncu. Pripeljal se je z aeroplanom. Več tisoč mladine je stalo v špalirju in tudi naša šola „višje modrosti“ se je postavila pred zavod. Na čelu je stal g. Kerec, ki je krepko taktiral godbi, med tem ko je veter otepal njegovo dolgo brado sem ter tje. Ko se je general peljal iz letališča v avtu mimo nas in so naši krepki fantje zapiskali narodno himno, je to napravilo nanj tak vtis, da je vstal in se nam priklonil. Pripomnim, da je g. general zelo naklonjen misijonarjem.

Omenim naj še, da je naša misij. postaja postala nekaka kulturna posvetovalnica. G. Kerec je že izdelal par načrtov za manjše stavbe, ki so se deloma že izvršile. Prosili so ga, da naj nariše načrt za dobro peč. Ključavničarje je učil delati moderne postelje. S svojo uro je poiskal že 3 vodne žile, kjer se sedaj kopljejo vodnjaki. Pa tudi v boleznih se nanj obračajo. Imamo tudi svojo ambulanto, kjer mu tudi jaz pomagam obvezovati rane. Škoda, da nimam tu nobenih primernih

knjig in da se nisem že prej bolj zanimal za medicino. Zelo koristen bi bil tudi medicinsko-misijonski tečaj, kakor ga priredijo v Nemčiji za vse misijonarje, preden odidejo v misijone, kakor mi je pravil moj tovariš v Hon-Kongu. Vidite, tako je misijonar ne samo nositelj blagovesti Kristusove, ampak tudi kulture. — Oblastva zelo podpirajo to kulturno prizadevanje in so nam zato tako naklonjena.

Prihodnji teden bo odšel g. Kerec na misij. potovanje med Loloce v pokrajino Lukan. Potoval bo menda en dan z vlakom in dva dni na konju. Ko bo opravil vsa duhovno-pastirska opravila, mora po naročilu vlade, preiskati tudi geološko plat onega kraja. Če bo kaj zanimivega doživel, vam bo že pozneje sam popisal.

Kaj pa z mojo kitajščino? Reči moram, da vam je to trd oreh. Vsak teden imam kratek nagovor na fante. Si lahko mislite, kako sem se trudil in potil, ko sem cimiral prvega. Vem, da so ga že vsi vrabci okoli moje sobe znali na pamet, tako sem se gulil. Nazadnje pa še nisem vedel, ali me bodo razumeli ali ne. Tako je bilo: Pridem v razred. Najstarejši gojenec šteje. Na eno vsi vstanejo, na dva se priklonim fantom in oni se globoko priklonijo meni; na tri sedejo. Med tem ko razgrinjam svoje škrifte po mizi, mi že strežnik natoči čašo čaja, ki ga je treba vsaj

poskusiti. Nato pa začnem. „Veseli me, da ste fest fantje.“ Besedo hau (fest fant) sem povedal v četrtem tonu, mesto v tretjem in tako je dobil ves stavek pomen: Vi ste okusni fantje. Fantje so se dregali, jaz pa nisem vedel zakaj. No, pa so le dobri, in sem lahko nadaljeval. Nato sem še parkrat posrebal čaj, ki mi ga je sproti dolival strežnik in tako sem srečno privozil do konca.

V obednici je bilo. „Halo strežnik, prinesi mi sadja“ (ko c)! Pa mi prinese hlače, ki sem jih dal v popravilo. Debelo ga pogledam. G. ravnatelj pa se mi nasmehe ter pravi: „Ti si zamenjal tone, on pa hlače s sadjem.“

Pravijo, da se je treba zmotiti, če se hočeš kaj naučiti. Tam na dvorišču kriči nekdo: „Hej, dečko (haj), pridi sem!“ Beseda „haj“ pa pomeni tudi čevelj in tako je dobil stavek ta pomen: „Hej, čevelj, pridi sem!“ No, pa recite, da nimamo poleg vseh težav še vesele urice?

Zadnjič sem poročal, da je g. Kerec narisal velik načrt za novi prepotrebni zavod, ki bi bil žarišče krščanske vere in kulture za to velikansko nekulturno pokrajino. Odposlal je že načrt, in mislim, da so časopisi že objavili njegovo prošnjo blagim mis. prijateljem za pomoč. Na stavbišču je sedaj že živahno vrvenje. Eni vozijo potrebni material, drugi pa kop-

Procesija Marije Pomočnice na Rakovniku. = Narodne noše.

ljejo temelje, ki so jih radi slabega terena morali kopati štiri metre globoko. Včeraj sem začul na stavbišču velik hrušč in krik. Pogledam skozi okno. Trije Kitajci vsi razburjeni bulijo v g. Kereca in okoli je že polno radovednežev. Hitro skozi vrata, tri, štiri stopnjice naenkrat preskočim, nato skozi vrt in že sem pri njem, da mu pomagam, če bi bilo treba. Kmalu sem razumel. Pri kopanju temeljev so naleteli na opuščen in z velikim kamnom pokrit vodnjak. G. Kerec ga je ukazal zasuti, da bi potem nanj postavil betonski podstavek. Kitajec pa vodnjaka ne sme zasuti, ker po njegovi veri stanujejo v njem bogovi, ki bi se kruto maščevali. „Vsi vaši bogovi naj mi poskačejo v brado ali pa naj ostanejo notri, meni je vseeno, jaz bom vodnjak zasul, pa je amen.“ Obrnil se je in šel iskat druge delavce. Dobil je nekega kristjana, ki mu je danes vse lepo uredil. Ubogi reveži so se potem še dolgo razburjali in pogovarjali o svojih praznih vražah. Bog daj, da bi v to njihovo temo zmot kmalu zasvetila luč sv. vere.

Vidite, kakšne sitnosti ima s temi pogani poleg vseh drugih trudov in skrbi kot voditelj tega misijona. Čudim se, da mu še živci ne odpovedo.

Pred kratkim je dobil pismo od g. apostolskega delegata iz Pekina, v katerem ga prosi, da v njegovem imenu uredi težke in važne zadeve v sev. delu Junana. Zato se bo po vrnitvi iz Lukana podal v Čao tung. Pot bo trajala 15 dni s konjem tja in 15 dni nazaj ter bo odsoten čez en mesec. Toplo se vam priporočam v molitev, kajti prevzeti bom moral posle na misijonski postaji in lahko si mislite, da sem v nemali zadregi. Molite, prosim, tudi za one, ki jih poučujemo v katekizmu, da bi dobro spoznali vzvišene resnice naše sv. vere in se dobro pripravili na sv. krst. Mislim, da ni nič vzvišenejšega in nič plemenitejšega na svetu, kot z molitvami in žrtvami pomagati bližnjemu do zveličanja duše.

Najlepše pozdrave od g. Kereca, Mevliča in Oravca posebno pa v S. J. vdanega

Majcen Andreja,
mis. na Kitajskem.

Misijonar g. Šiška piše iz Brazilije.

Največja nadloga so poleg strupenih kač ne samo ob Amaconki, ampak v vsej Braziliji strahotne mravlje. Na stotine je njih vrst in silno hitro se množe ter se širijo

po ogromni državi. Na milijone jih je in pokončajo vse, kar je ubogi kmet s trudom zasejal in zasadil. Že tako tarejo ubogega kmeta hude nadloge, kakor povodnji, ki trgajo zemljo, uničujejo polja in vrtove, sadovnjake, mravlje pa uničijo vso zelenjavo, razjedo leseno pohištvo, ostrešje in sploh vse, kar se razgristi da. Najbolj požrešna je tako imenovana mravlja saúva, ki se je razpasla ob Amaconki. Radi ogromnih prostranih pokrajin je nemogoče misliti na pokončavanje.

Mravljišča merijo povprečno po 100 in 200 metrov v obodu, 50 cm. pa segajo v zemljo, kjer imajo na široko razpeljane hodnike, napolnjene z dišečim listjem, ki jim služi za hrano. Navadno delajo po noči. Drevje, ki je bilo poleg njih gnezda prejšnji večer še popolnoma zeleno, zjutraj ni drugega iz njega kot gole, objedene in oglodane veje.

Neverjetno premetene so te mravlje. Zgodi se namreč, da ne morejo vsega dela same opraviti, zato si poiščejo delavcev. Nalovijo nekaj hroščev, ki jih zredijo, da postanejo močni, nato pa jih vprežejo v delo, da so jim pravi sužnji. V temi oslepe, kakor so nekdanj oslepel konji v rudnikih.

Rdeča mravlja. Ta je zelo napadljiva. Njen pik pa peče kakor živ ogenj. Ako napadejo te mravlje domače prebivalce, ti bežijo kakor brezumni, da se rešijo hudih najezdnikov. Drugi pa jih lovijo in jedo pečene ter zmešane z moko mandijoke (neka posebna rastlina). Ako njih gnezda povodenj zaloti, zlezajo rdeče mravlje na bližnja drevesa ter posedejo po širokih listih, da je kmalu vse rdeče. Če pa povodenj tako nenadoma pride, da niti uiti ne morejo, tedaj se sprimejo v velik klopčič in tako skupno plavajo po reki, dokler ne najdejo kake trdne opore. Gorje pa, če zalotijo čoln z ljudmi na reki. Takoj jih je vse polno v čolnu in krog njega. Ljudje se rešijo edino na ta način, da poskačejo v vodo.

Taraku. Ta mravlja je temne barve in je večinoma skrita pod skorjo drevja imenovanega „parinary“. V drevju puste mravljično kislino in les z njo prepojen je zelo netljiv. Domačini ga rabijo, da podkurijo z njim.

Taksi. To ni avtomobil, ampak ime izhaja od drevesa taxeiro, na katerem se drže druge vrste mravlje, manjše od rdečih, pa hujše. Drevo, ki spomladi prelepo cvete kakor pri nas hortenzija, je vse polno teh mravelj: deblo, veje, listje, cvetje

je ena sama mravlja! Gorje ti pa, ako se nevedoma prisloniš k takemu drevesu: v trenutku si ves poln hudih mravelj, ki te opikajo, da v belem dnevu vse zvezde vidiš.

Tak andeira. Ta je zelo nevarna, a k sreči ni tako številna, malo večja je od saue. Povsod jo najdeš: po stezah, po starih sprhnelih vejah in v duplinah. Njen pik je silno hud. Zrtev trpi hude bolečine od 5 do 30 ur. Revez se poti, mrzlica ga trese, skoraj ne more izgovoriti besede in na bljuvanje ga sili. Proti piku ne pomaga nobeno doslej znano sredstvo.

Zgodi se pa s to nevarno živalico nekaj posebnega. Po smrti se čestokrat spremeni v — rastlino. Iz konca nožic in iz života ji poganjajo koreninice in pojavi se rastlinica. Kako je to nastalo? Cisto naravno. Mravlja je použila strupeno semence, ki jo je umorilo ter vzkalilo v njenem truplu.

Saka - saia. Mravlja tega imena je najhujša in najstrašnejša. Barve je črne, nekam zavaljena, živi v srednje visoki travi. Proti zimi ali pri nastajajoči povodnji spremeni svoje bivališče. Tedaj je pa strah poljedelcu in tudi divjaku. Potuje v bilijonih, kakor vojska na begu, brez reda. Že od daleč se čuje nje prihod po listju, kamenju ali suhih vejah. Komaj gozdne živali od daleč zaslišijo ta ropot in šumenje, se tako prestrašijo, da beže kakor brezumne. Jaguarji, pume, srne, jeleni, divji prašiči, kače, prav vse beži. Še celo ptički po drevmu si poiščejo višja mesta. Za zvermi in živalcami bežijo domačini iz hiš in z njimi vse domače živali, psi, mačke, podgane, celo ščurki, skratka vse kar je živega.

Ako koga slučajno zalotijo, mora ostati nepremičen na mestu, dokler vsa vojska ne preleze mimo in preko njega.

Prelezejo pa te mravlje vse hiše in poslopja, vse požro, kar se požreti da, potem pa se izgubijo v daljavo v notranjost gozdov. Tako je, kakor je bilo nekdaj pri nas ob turškem napadu.

Poto. To je živalica podobna mravlji. Je oranžne barve s črnimi progami. Izloča posebno tekočino, ki grozno peče. Rana na telesu se vneme in se začne gnojiti. Posebno močna električna luč na ladjah je kaj vabljiva za te živalice. V trumah prilete na krov in namah izgube krila ter postanejo strašna nadloga. Potniki so kaj kmalu vsi opikani in pegasti od ran na obrazih, vratovih in rokah.

Prečudna je božja narava. Tudi te živalice imajo gotovo svoj pomen, le da nam je zaenkrat še neznan.

Prav ko to pišem, imam vse polno tovarišic v sobi — samih mravelj saúva. Vedno imajo odprte močne čeljusti in nič ni prijetno, ko te ugriznejo. V tem času je vse polno samic, dolgih do 2 cm, krilatih, zaležejo pa brez števila jajčec.

Lani sem imel priliko opazovati v gozdu veliko mravljišče do 2 m v premeru. K njemu so vodile izborna uglajene, 20 cm široke stezice.

Škoda, ki jo povzročajo mravlje, je ogromna. Vlada se sicer prizadeva, pokončavati to golazen s petrolejem, pa kaj pomaga, ko jih je pa toliko na tako širni braziljanski zemlji. Zgode se mnoge nesreče po mestih in vaseh, ker mravlje izgrizejo leseno ostrežje, da se mnogokrat na lepem sesuje.

Toliko danes o mravljah, da boste vedeli, kakšne težave mora misijonar prenašati. Kaj vaše bolhe, nad katerimi se včasih jezite, to so gosposke živalce, četudi ne vedno „zimmerrein“. — Drugič vam napišem kaj o pajkih, ki jih je tu mnogo vrst in hudo strupenih.

Za enkrat se vam priporočam v molitev

vdani Joško Šiška,
salez. misijonar.

Jerkand, 20. V. -36.

Prečastiti gospod predstojnik!

Vem, da se bralci Salezijanskega vestnika zanimajo za misijone, zato Vam pošljem nekaj poročil od nas iz Indije.

Naj začnem z veliko nočjo. Lepo smo jo obhajali. Obrede velikega tedna smo slovesno opravili v naši majhni kapelici. Križev pot na veliki petek smo pa imeli kar na prostem. Postaje križevega pota smo razobesili po drevju na našem vrtu. Pogani so jih pač radovedno gledali in so jih razlagali vsak po svoje. Kristjanov je za to pobožnost mnogo prišlo. Dva izmed njih sta pela ves križev pot. Indijci tukaj navadno opravijo vse javne molitve pojoč. To petje je zelo lepo in ganljivo. Na veliko noč smo imeli vstajenje s procesijo ob štirih zjutraj, nato pa slovesno sv. mašo. Stregli so mali Indijčki — in s kakšno vzgledno pobožnostjo in natančnostjo! In to store z največjim veseljem. Največja kazen za katerega koli od teh malčkov je, če mu g. župnik prepove streči, ako slučajno ni dobro odgovoril pri katekizmu. Vendar nečesa nam manjka za nje: ministrantovskih obleke. Pisali so sem in tja našim dobrotnikom v Evropo,

a jih od nikoder ni. Zato sem se pa jaz odločil, da omenim to zadevo našim slovenskim sotrudnicam, ki so se že tolikokrat izkazale zelo požrtvovalne. Upam, da se jih bo tudi sedaj našlo, ki bi poskrbele našim malim Indijčkom 6 ali vsaj 4 rdeče ali črne talarčke. Ne morete si misliti, s kako hvaležnostjo bi ti otroci molili za te svoje dobrotnice daleč tam v Sloveniji.

O ti indijski otroci! Opazovati jih je treba pri našem nedeljskem oratoriju tu v Tirupatturju. Pravo živo srebro! Plešejo in skačejo okrog nas klerikov, da je ves selje. In kadar se spravijo nad žogo, jo neusmiljeno brcajo z bosimi nogami. Ob nedeljah zvečer je v duši žoge ponavadi velika luknja. Med tednom jo je treba seveda popraviti. Tako imamo eno „dušo“, ki je že več ko dvajsetkrat zakrpana.

Zvečer pospremimo otroke do mesta. Ob tej priliki jim damo kak sladkorček ali podobico, če jo imamo. Ko se vračamo v zavod, otroci še dolgo kričijo za nami in nam voščijo lahko noč, kristjani s krščanskim, pogani pa s poganskim pozdravom.

Meseca maja smo vsi kleriki na počitnicah v Yercandu, visoko na hribih. Spodaj na ravnini je prevroče, posebno za nas, ki smo tu v Indiji samo eno ali dve leti. Pozneje se bo pač treba navaditi tudi na vroči indijski maj, medtem ko je pri vas maj najlepši mesec v letu. Junija mesca bomo šli nazaj v Tirupattur in začeli s svojim rednim učenjem.

Končam te vrstice s prošnjo, da se vi dobri bralci Vestnika, spomnite našega misijona v svojih molitvah.

Vsem pošilja najlepše pozdrave

v Srcu Jezusovem

Bernik Pavle.

Po salezijanskem svetu

„Studio don Bosko“. — V predmestju Pariza se je osnovalo na pobudo gorečega duhovnika podjetje za izdelovanje katoliških vzgojnih filmov. Mnogo je bilo že zamujenega, vendar pa za dobro stvar še nikoli ni prepozno. Podjetje izdaja tudi mesečnik, ki sproti obvešča o stanju filmskih izdelkov po svetu. Lani so v novem studio izdelali tri filme: „Mladina, tvoj je svet!“, „Viharji“ in manjši križarski film evharističnega križarstva: „Jakec in njegovi prijatelji“. Letos pa se pripravlja

še več in še popolnejših filmov. Pariški pomožni škof je blagoslovil novi studio, kjer snemajo posamezne prizore za film.

Nas je prijetno presenetilo, da so podjetniki dali ime novemu studiu „Don Boskov studio“. Nagnila sta jih k temu dva razloga: Četudi imaš skromna sredstva, skušaj tudi s temi storiti kaj dobrega; in: nikdar ne smemo prepustiti nasprotnikom nove iznajdbe, ampak jih moramo porabiti v korist Kristusove zadeve.

Ni dvoma, da bo don Bosko mogočen

zaščitnik novemu podjetju, saj je hotel tudi sam biti vedno sodoben in iti z napredkom in s časom. Zaenkrat je podjetje še skromno, toda razvilo se bo, kakor se je iz skromnega don Boskovega začetka razvilo tako ogromno delo.

Don Bosko na vatikanskih znamkah. — O priliki vatikanske razstave katoliškega tiska so izšle znamke vatikanske pošte in sicer štiri vrste: na znamki za 5 lir je podoba sv. Frančiška Saleškega, za 80 centezimov pa podoba don Boska; oba zaščitnika katoliškega tiska. Izbrali so svetega Janeza Boska za zaščitnika, ker je bil v novejšem času najbolj goreč apostol tiska in ustanovitelj tiskarn, ki so raztresene po vsem svetu, iz katerih gre vsako leto na milijone knjig, knjižic in listov.

Nova veličastna cerkev Marije Pomočnice v Rimu. — 17. maja 1936. so slovesno posvetili novo veličastno cerkev Marije Pomočnice v Rimu, v smeri proti rimskim gričem „Kastelli Romani“. Pobudo za zidavo tega svetišča je dal sam sv. oče in znatno pripomogel, da se je pozidal lep moderen zavod poleg nove cerkve. 12. maja 1929., na dan papeževega godu, se je blagoslovil majhen kip Marije Pomočnice na mestu, kjer naj bi se dvignila njena nova cerkev. Naslednji mesec, 4. junija, je papež vikar v Rimu pok. kardinal Pompili blagoslovil temeljni kamen. Od tistega dne se je začelo graditi. L. 1933. je delo zastalo radi pomanjkanja sredstev, ko je nastopila kriza. Toda vrhovni predstojnik in sv. oče sta spodbujala, naj se zidava nadaljuje. Nadaljevali so in letošnji maj je bil višek veselja nad dovršenim delom. Marija je dobila nov veličasten prestol v svetem mestu, kjer stoluje namestnik njenega Sina. Za osemdesetletnico so sv. očetu poklonili veličastno cerkev in zavod, ki nosi njegovo ime.

Iz naših zavodov

Rakovnik

Marijino slavlje. — Mesec majnik je bil v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku en sam slavospev Mariji. Že zgodaj zjutraj so nas dramili zvoki tromb, kakor bi hoteli poudariti besede pesmi: „Ko zarja zjutraj se razgrinja, si moja misel ti, Marija.“ Pri sv. maši je nad dvesto grl vsako jutro med sv. obhajilom prepevalo Mariji slavo. Vsak dan smo imeli dolo-

čeno cvetko — kako dobro delo ali premagovanje — ki smo jo zvečer Mariji prinesli k šmarnicam ter ji iz teh cvetk spleтали najljubši venček. Zvečer so bile šmarnice. Ob pol osmih govor o Mariji, nato pa sleherni večer pete litanije in blagoslov. Po končanih šmarnicah je iz naše cerkve tekla živa reka ljudstva, ki je vztrajno prihajalo k majniški pobožnosti iz bližnje in daljne okolice.

Ob taki pripravi smo pričakali praznik Marije Pomočnice, ki je letos padel na nedeljo. Nismo pričakovali mnogo romarjev, ker je bilo ves čas deževno vreme. Tudi sobota je bila deževna in hladna. Zato je mnogo Marijinih častilcev ostalo doma, ker nihče ne gre rad na pot o takem vremenu, saj je tako lahko nakopati si prehlajenje ali celo kaj hujšega. In vendar smo se čudili, da se je naša cerkev kaj kmalu napolnila z romarji in je bila vso noč polna. Nedeljsko jutro pa je zasnilo v vsej pomladanski lepoti, kakor da je Marija sama pregnala temne oblake z obzorja. To je bil edini dan v maju, da ni deževalo. Vsakdo je dejal, da si je Marija hotela napraviti lep dan za svojo proslavo. Zanimivo je, da je ob takem krasnem vremenu prihitelo še drugih romarjev od blizu in daleč. Popoldne je vse vrelo iz mesta proti Rakovniku. Procesija se je razvila v vsem sijaju in Marijin kip se je slovesno pomikal proti Dolenjski cesti, doli proti Rudniku in nazaj po cesti proti cerkvi. Procesija je bila dolga kot še nikoli za Marijin praznik. Zadnji so odhajali iz cerkve, ko se je križ že vrnil. Da so bili prejšnji dnevi lepši, bi bilo ljudstva še več. Vendar pa toliko naroda niti od daleč nismo pričakovali. Izredno mnogo je bilo moških v procesiji in dolga vrsta mladine, narodne noše, Marijine družbe z zastavami iz mesta in okolice.

K sv. zakramentom je pristopilo toliko romarjev in Marijinih častilcev, da se je od štirih zjutraj do desete ure neprestano obhajalo. Kadar je Marijin praznik, je praznik tudi presvetega Rešnjega Telesa. Neločljiva sta.

Marija Pomočnica vsako leto pritegne za svoj praznik mnogo našega dobrega ljudstva v svoje svetišče, kjer mu deli tolažbo in zdravje in srčni mir.

Don Boskovi sinovi pa se vesele, da se češčenje Marije Pomočnice vedno bolj širi in pogloblja, kakor je dejal mil. g. prošt in generalni vikar g. Ignacij Nadrah, ki je opravil slovesno sv. mašo in vodil popoldan procesijo.

„Materinski dan“ na Rakovniku.

Materinski dan. — Uvedel se je lep praznik materinskega dne. Prav v smislu četrte božje zapovedi je in ima obljubo božjo, da se bo otrokom dobro godilo, ako bodo spoštovali svoje starše. Ta dan pa je posvečen, da se utrdi in še poglobi ljubezen otrok do matere, največje njihove dobrotnice za Bogom, ki je toliko prestala in se vso zanje žrtvovala. Po pravici zasluži, da se ji dá javno in slovesno priznanje, saj vsaka žrtev zasluži priznanje in plačilo. Pač je dobrim materam že največje plačilo to, da so njeni otroci ubogljivi in pridni ter bogaboječi, kakor jih je učila. Marsikatera mati seveda ne bi zaslužila tega priznanja, ker ni prav vzgajala svojega otroka in ga kvarila s svojim slabim zgledom ali pa se sploh ni brigala zanj. Prav to je vzrok, da je toliko otrok, ki ne delajo časti ne družini ne narodu.

Naš oratorij, ki se bujno razcvita, je pa svojim dobrim mamiciam priredil lep dan. Ves je bil njihov. Dopoldne sv. maša z nagovorom na matere, popoldne pa pol resna pol vesela akademija pri lurški votlini. Vsak sinko — oratorijane — je pripel svoji mami šopek na prsi. Nekatere so jih imele po tri in po štiri. Kaj ljubka je bila pošta, ki so jo dobivale matere od svojih sinov in sinovi od mater, ki so si ta dan pisali. Sinovi so jim izražali svojo ljubezen, vdanost in obljubo, da bodo boljši, ako doslej ni bilo vse prav, matere pa

so jih ljubeznivo karale, opominjale, da naj bodo dobri, ubogljivi, da bo kdaj kaj iz njih.

Tudi ta dan je potekel v prav veselem razpoloženju. Bil je poln pristrčne vzajemne ljubezni in Bog ga je bil vesel.

*

Obenem z materinskim dnevom smo obhajali v zavodu poslovilni dan naših dijakov, ki so po končani šoli odhajali na počitnice. Kaj prijateljsko je bilo razpoloženje, ko so se gospodje profesorji in ravnatelj gimnazije odzvali povabilu na poslovilno kosilo ter so skupno z dijaki obedovali. Vse leto so se vsak dan videli v šoli, toda ta dan je bilo čisto drugačno svidenje. Dijaki so jim z nekaj deklamacijami in veselo igrico, uprizorjeno kar v obednici na pripravljenem odru, izkazali svojo hvaležnost za ves trud, ki so ga imeli z njimi.

*

Tudi naši bogoslovci, ki jih je letos bilo do konca 36 (Čehi, Slovaki in Slovenci), so dovršili izpite in se zdaj veselijo zasluženih počitnic v svoji koči v enem najlepših koticov Gorenjske. 5. julij pa bo za naše bogoslovce še posebno vesel dan, kajti devet novomašnikov bo tedaj posvečenih. Šli bodo na salezijansko polje, ki je že zrelo za žetev in že komaj čaka svežih moči.

Zveza „Bivših gojencev“

Tovariši! Še malo nas loči od našega letošnjega občnega zbora. Na zadnji seji, ki se je vršila pred počitnicami dne 4. 6. je odbor določil, da se letošnji občni zbor vrši na Rakovniku v nedeljo, dne 6. septembra. Spored je tale: Sv. maša ob 9. uri. Prosim vse tovariše, da pridejo že k skupni sv. maši. Kakor je domač praznik bolj slovesen, čim več družinskih članov se zbere okrog domačega ognjišča, tako je tudi društven praznik — a občni zbor naj ravno to bo — tem bolj slovesen, čim zavednejši so njega člani. Po sv. maši bo ob desetih občni zbor s sledečim redom: 1. Pozdrav preč. g. ravnatelja dr. Volčiča. 2. Pozdrav in beseda predsednika. 3. Poročilo tajnika. 4. Poročilo blagajnika. 5. Poročilo arhivarja. 6. Debata o teh poročilih ter njih odobritev. 7. Poročilo Karitas. 8. Referat tovariša Pleničarja. 9. Debata v referatu. 10. Slučajnosti. Takoj po zborovanju skupno slikanje. Prosim, da vsi tovariši, ki žele sliko naročiti, to store takoj pri slikanju direktno pri fotografu ter takoj sliko plačajo ter jim bo slike vpslal ed in o le fotograf. Po slikanju skupno kosilo. Po kosilu prosta zabava.

Ob tej priliki sporočamo vsem tovarišem, da se je na zadnji seji tudi sklenilo, da napravi Zveza letos skupen izlet na Zalostno goro pri Preserju dne 30. avgusta. Tudi na izlet vsi tovariši vljudno vabljeni. Tam imamo skupno sv. mašo, nato pa bomo na prostem pekli krompir, kuhali kavo in slično; torej bo prav domača zabava. Pripominjamo, da so stroški izleta malenkostni, kakih 15 - 20 Din. Izlet je zato tako prirejen, da bi se ga moglo čim več članov udeležiti.

Ob tej priliki tudi javljamo, da se vrši prihodnja redna seja na Rakovniku dne 13. avgusta ob 8. zvečer. Vabljeni.

Na veselo svidenje na zboru ter izletu.

P r e d s e d n i k.

Mladinski dom, Kodeljevo.

Tudi pri nas je mnogo življenja. Mesec majnik je bil prekrasen. Toliko naših okoličanov je prihajalo k šmarnicam, da smo jih morali imeti kar trikrat, enkrat zjutraj, dvakrat pa zvečer, pa je bila še vselej kapelica premajhna. Zlasti take prilike pokažejo, kako potrebna je velika cerkev. Dvorana pod cerkvijo in zakristijo, 40 m dolga, je že gotova. Doslej niso naši oratorijanci imeli kam ob slabem vremenu in

pozimi, zdaj bo tudi za to preskrbljeno. Obenem pa bo služil betonski zid vsaj deloma za temelj novi cerkvi sv. Terezike. Zdaj kopljejo temelje za zvonik. Polagoma, a vztrajno gre naprej. Mnogo pa je odvisno od radodarnosti Terezikinih častilcev, da se čim prej dvigne veliko, lepo pa obenem prvo svetišče na Slovenskem njej na čast, ki se je našemu ljudstvu že tako priljubila. Težko je danes za vsak dinar, pa se z žrtvijo tudi temu človek odreče. Vse, kar je velikega mora zrasti iz žrtve. Prav radi težkih časov pa je Terezikina pomoč še bolj očitna.

V nedeljo, 14. junija, je bila v Mladinskem domu prelepa procesija z Najsvetejšim, kakor je vsako leto na čast Srcu Jezusovemu. Odlikovala se je tudi ta z veliko udeležbo mož in fantov ter mladine, ki zahaja v Mladinski dom. Bilo je moških sploh mnogo več kot ženskih, kar je vsekakor dobro znamenje, da je Mladinski dom središče globoko verskega življenja v tem predmestju Ljubljane.

Radna.

Kdor leto za letom opazuje praznik Marije Pomočnice na Radni pri Sevnici, bo takoj uvidel, da raste češčenje Marije Pomočnice, kajti vsako leto je lepša procesija in številnejša. Tudi letos je prišlo nad pričakovanje veliko našega dobrega dolenjskega in štajerskega ljudstva k nam na Radno praznovati z nami praznik Pomočnice. Vidimo v tem veliko zaupanje do Marije, ki vztrajno raste. Pa tako mora tudi biti! Saj bi ne bili salezijanci, ko bi se krog njihovega zavoda ne širilo češčenje Marije Pomočnice.

Prekrasen dan je privabil mnogo vernih ljubiteljev Marijinih k procesiji. Vse je dejanski sodelovalo pri njej, kajti iz vse procesije je kipela pesem kakor opojni vonj iz cvetočega vinograda. Vse prepeva, se raduje... vse poje čast Mariji. Prihiteli so naši romarji iz dveh dekanij: iz leskovške in videmške. Gospod dekan Anžič, banski svetnik, je imel prelep govor o don Bosku in Mariji Pomočnici, tako da kdor gospoda dekana ne pozna, bi bil mislil, da salezijanec proslavlja svojega don Boska in njegovo Pomočnico.

Litanije in pesmi pri blagoslovu je prepevalo vse ljudstvo ob spremljavi godbe naših krožkarjev in domačih.

Glas o lepem prazniku gre vsako leto dalje, in če dober glas seže v deveto vas,

Salezijanski oratorij na Radni.

je to še posebno resnično o prazniku naše Pomočnice.

Trdno smo prepričani, da bo Marija milostna pomočnica in v bridkosti tolažba, v pomanjkanju pa nada svojemu dobremu ljudstvu, ki jo tako vneto časti leto za letom.

Radna je zibelka našega slovenskega pa tudi hrvaškega naraščaja. Vsako leto gre nekaj mladih klerikov, ki so dovršili svoje gimnazijske nauke, na praktično delo, da preizkusijo svoje moči. Vsako leto pa jih nekaj novih pride med nas, kakor rekrutje — v Gospodovo vojsko. Tudi letos nam je Bog dal poklicev, ki se jih veselimo že naprej, kakor se kmetič veseli svojega polja, ki mu zori, in svojega vinograda, ki dobro kaže.

Bog daj tudi nam dobro letino!

Martinišče v Murski Soboti.

Murska Sobota je prijazno mesto ob Ledavi. To je srce Slovenske krajine, ki prav krepko in živahno utriplje. Malokatero, ali bolje nobeno slovensko mesto ni tako pisano in raznovrstno kakor Murska Sobota, bodisi narodnostno bodisi versko. Poleg pristne slovenske besede v pojočem domačem prekmurskem narečju je slišati tudi madžarsko in nemško; to je še ostane, ko je tod gospodovala tujčeva peta; za nameček pa se lahko pogovoriš tudi po cigansko s cigani in za slovo ti bodo

zaigrali na gosli in bas. Nič manjša ni verska pomešanost; Sobota ima tri svetišča, pa je vsako druge vere: ponosna katoliška cerkev, vitki protestantovski hram in skrivnostna židovska molilnica.

V tem okolju stoji salezijansko Martinišče. Iz skromnih začetkov, ko je bilo v njem prostora za 20 do 30 fantov, je zrastle v lep in velik zavod za 120 dijakov, ki se tu pod Marijinim varstvom in don Boskovim vodstvom pripravljajo na pot v življenje.

Letošnje šolsko leto je Bog obilno blagoslovil. Naše družinske slovesnosti: martinovanje, praznik Brezmadežne, godovanje g. ravnatelja, praznik sv. Frančiška Saleškega in druge, so potekle kar najbolj pristrčno in domače. V to veselje pa je kanila včas tudi kakšna grenka kaplja: le-tam jeseni je ljubi Bog utrgal z martiniških gred najlepšo cvetko in jo presadil v svoj nebeški vrt: umrl je, martiniški slavček ' Andrej Zrim, tretješolec, doma iz Kurme na Goriškem. Njegovo zadnje slovo od nas je bilo nad vse ginljivo, še danes je vsem v živem spominu. Ko so odzvene le lopate, smo nad novim grobom zapeli njegovo najljubšo: Marija, Mati ljubljena. Zdaj počiva na soboškem pokopališču, 'Marijin pevček' roža med rožami...

Nekoliko obširneje pa naj opišem *praznik Marije Pomočnice*. — V nedeljo, dne 24. maja, je doživela M. Sobota in celo

Premurje zopet dan, ki bo ostal tisočem v nepozabnem spominu. V salezijanskem Martinišču se je proslavljala praznik Marije Pomočnice. Ze pet let se obhaja ta praznik z vsem sijajem in vsako leto več romarjev prihiti ta dan k svoji Pomočnici in ne zastoj: številna zlata in srebrna srca, ki krasi prelepo Marijino podobo, pričajo, koliko dobrot je že izkazala Marija svojim častilcem.

Letošnja proslava pa je prekosila po svojem sijaju vse dosedanje, saj se je je letos prvič udeležil prevz. g. knezoškof dr. Ivan Tomažič. Iz Dobrovnika, kjer se je vršila birma, se je v soboto zvečer o pol sedmih pripeljal prevz. s svojim spremstvom. Martiniška ulica je bila vsa v slavlolikih, mlajih in zastavicah. Pred lično okrašenim Martiniščem se je vršil slovesen sprejem. Poleg ljudskošolske in gimnazijske mladine, ki je navdušeno pozdravljala velikega mladinskega in Slomškovega naslednika, so k sprejemu prihili tudi zastopniki oblasti. Po pozdravnih besedah g. župana Hartnerja, se je prevzvišeni pozdravil s posameznimi zastopniki z njemu lastno, očarujočo prijaznostjo. Posebno všeč so bili gospodu škofu pozdravi kongreganistinj, kongreganistov in kandidatov. Pred zavodom pa je v krogu številne duhovščine izrekel prevzvišenemu pristrčno dobrodošlico martiniški ravnatelj. Sledila je šmarnična pobožnost, pri kateri je g. Klekl z navdušenimi besedami vnel množice k zaupanju do Marije Pomočnice.

Na praznik jutraj je prevzvišeni sprejel v Marijino kongregacijo 40 dijakov in dijakinj in 60 kandidatov. Glas je drhtel v ginjenju, ko si je ta številna četa izbrala Marijo za svojo gospo, zavetnico in mater. Goreča in globoka beseda prevzvišenega je vse potrdila v sklepu, da hočejo s pogostnim prejemanjem sv. zakramentov in z Marijinim češčenjem ostati zvesti Bogu in Cerkvi do konca dni.

Ob devetih je nato prevzvišeni blagoslovil ob ogromni udeležbi naroda obeh veroizpovedi, katoliške in evangeličanske, vogelni kamen za novi delavski dom.

Ob desetih pa se je začela glavna svečanost pri lepo okrašenem oltarju na martiniškem dvorišču. V prekrasni pridigi je prevzvišeni najprej slavil Marijino zmogovito moč nad sovražniki sv. Cerkve. Opisal je, kako je bila Marija pomočnica in voditeljica sv. don Bosku pri njegovem velikopoteznem delu. Tudi nam bo varuhinja in pomočnica v življenju in smrti.

Po slovesni sv. maši, pri kateri je pel deloma domači pevski zbor, deloma pa vse ljudstvo, se je razvila veličastna procesija s kipom Marije Pomočnice. Vsa Sobota se je odela v zastave, vsa okna so žarela v lučkah in cvetju, koder se je pomikala milostna Gospa. Ob zvokih godbe in petju vernikov je šla Marija kot v zmagoslavnem pohodu po mestnih ulicah.

Popoldne ob štirih se je prevzvišeni odpeljal naprej na birmo v Bogojino. Spremljali so ga pozdravi in hvaležnost.

Posvetitev presv. Srcu. — Še en lep praznik smo doživeli v Martinišču, praznik Srca Jezusovega. Ni bil sicer tako šumen in slovesen na zunaj kot Marija Pomočnica, zato pa tem bolj pristrčen in domač.

Preden bi dijaki odšli na počitnice, smo hoteli, da se ves zavod posveti presv. Srcu. Z lepo devetdnevnicco smo pripravljali duše na ta veliki dogodek. Vsak večer so odmevale iz naše kapelice slovesne Foersterjeve pete litanije Srca Jezusovega. Višek je ta slovesnost dosegla na sam praznik, v nedeljo 14. junija, zvečer, ko se je izvila iz Martinišča slikovita procesija z novim, nad vse lepim kipom Srca Jezusovega. V slovesnem sprevodu je Zveličar obiskal najrevnejše soboško predmestje, Turopolje, ki pa ga je kljub svoji revščini sprejelo dostojno in lepo. Bilo je naravnost ginljivo, kako so bile vse hiše, hišice in bajtice okrašene z zelenjem, cvetjem in gorečimi svečami. V marsikaterem oknu so pa klečali celo živi angeli, belooblečeni otroci, in s sklenjenimi ročicami molili mimoidočega Jezusa. Procesija je bila ena sama pesem, ki je veličastno prepevala slavo Jezusovega Srca. Očividci so rekli, da tako lepe, pristrčne, pobožne in navdušenja polne procesije Sobota še ni videla. Ko se je procesija vrnila, se je ves zavod posvetil božjemu Srcu, ki bo posihmal še bolj naš kralj in vodnik skozi viharje življenja.

Zvečer v mraku so gojenci priredili na dvorišču pristrčne poslovlne večer. Z godbo, petjem, govori in deklamacijami so se poslovili od Martinišča in od svojih predstojnikov, posebej še od ljubljenega gospoda ravnatelja dr. Tomaža Kelenca, ki odhaja v nov zavod v Split in se poslavlja od Martinišča, kjer je pet let blagoslovljeno deloval za slavo božjo in blagor mladine. Slovo je bilo jako ginljivo, potočila se je marsikatera solza.

Tako smo končali šolsko leto in se znova prepričali, da je vsakemu veselju primešana kapljica grenkobe.

Milosti Marije Pomočnice

Dve leti sem bolehal na pljučih in se zdravil na različnih krajih. Nato so me predstojniki poslali na redno delo v zavod v Mursko Soboto. Kdor je moje zdravstveno stanje od bližje poznal, je zmajeval z glavo, češ, kvečjemu par mesecev bo vzdržal. Jaz pa sem šel na delo z veseljem in s krepkim zaupanjem na božjo pomoč, dobro vedoč, da pri Bogu ni nič nemogočega.

Ko sem prišel v določeni zavod, sem se koj prvi dan zaupno izročil varstvu rakovniške Marije Pomočnice. Prosil sem, da bi bilo moje zdravje vsaj toliko trdno, da bi lahko vse leto vztrajal v službi, ki mi je bila poverjena in da bi lahko svoje redne dolžnosti brez težave vršil. Istočasno sem obljubil javno zahvalo v „Vestniku“, če to milost dosežem.

Moja prošnja je bila v obilni meri uslišana. Delo me ni strlo, ampak okrepilo. Zato hiti danes — ob koncu šolskega leta — moja ljubeča zahvala pred prestol Marije Pomočnice.

Obenem izrekam najtoplejšo zahvalo vsem, ki so me priporočali Marijinemu varstvu in božjemu usmiljenju.

Murska Sobota, dne 20. junija 1936.

Jurij Lambizar,
duhovnik Salez. družbe.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki za ljubo zdravje, ki sem ga spet zadobila. Zdravnik me je poslal v bolnico, ker je bila moja bolezen zelo nevarna. Dobila sem hud napad, kri mi je zastala in vsi so mislili, da kmalu izdihnem. Zgubila sem zavest in nič več nisem vedela, kaj se je z mano godilo. Zdravniki so zgubili vsako upanje na rešitev mojega življenja. Podelili so mi tudi — nezavestni — zakrament sv. maziljenja. Čč. sestre in domači so pa molili za me in prosili Marijo, naj mi ona pomaga, naj me ona ozdravi, ko je že odpovedala vsaka človeška pomoč. Prej, ko sem mogla, sem se ji tudi sama priporočila. In res, Marija mi je pomagala; ozdravela sem popolnoma. Prisrčno se ti zahvalim, o Marija, za tvojo izredno pomoč in veliko dobroto! Varuj me še naprej, tebi se vso izročim. — *Burja Marija,* Nožice pri Homcu.

Javno se vama zahvalim, o Marija Pom. in sv. don Bosko, da sta uslišala moje prošnje. Moj mož se je bil močno pre-

hladil, tako da vsled revmatizma ni mogel hoditi že celo leto. Na Marijino priprošnjo pa je sedaj začel že hoditi; čeprav še težko hodi, imamo trdno upanje, da bo kmalu popolnoma ozdravel. Pa tudi v težkih dušnih zadevah me je Marija že večkrat uslišala in mi pomagala. Dolžna sem ji zato največjo zahvalo za vse te dobrote. Pomagaj mi še nadalje, obljubim ti ponovno zahvalo in obisk tvojega svetišča na Rakovniku. — *Košmrl Helena,* Gora pri Sodražici.

Naj mi Marijina dobrotja odpusti, ker šele sedaj izpolnjujem obljubo. V več zelo važnih zadevah, tako dušnih, kakor tudi gmotnih težavah in v boleznih sem sama in moji domači, čutila posebno božjo pomoč na priprošnjo naše nebeške Mamice. Da, Marijino srce je res materinsko, ker čuti s svojimi otroci. Čim ubožnejši je otrok, tem večje je njeno usmiljenje. Slava Mariji! — Hvaležna sotrudnica *Tončka Kovačič.*

Najiskrenejša zahvala Mariji Pom. in Mali sv. Tereziki, da je ozdravela naša draga mama Alojzija, mati peterih otrok! Priporočamo se še nadalje njuni mogočni priprošnji, da bi nam naklonili krščanskih dobrotnikov, da bi mogli dati v šole našega najstarejšega sina, ki bi rad postal duhovnik, ako je božja volja. *Kramar Franc,* organist v Poljanah n. Šk. Loko. — Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku se zahvaljuje za pomoč pri izpitih čez štiri razrede *Fras Jožef.*

Leskovec Pepca, Moste pri Ljubljani, se zahvaljuje Mariji Pom. za ozdravljenje zastrupljene roke. — *Sterbenc Katarina,* Črnomelj, za ozdravljenje bolne žene na priprošnjo Male sv. Terezike, po opravljeni devetdnevnic. — *Kuss Frida,* Celje, za pomoč v hudi bolezni. — *N. N.,* Ljubljana, za ozdravljenje matere. — *I. R.,* Radeče, za dvakrat uslišano prošnjo. — *K. G.,* Strazišče, za ozdravljenje sina v nevarni bolezni. — *P. M.,* Podgorje, Slovenjgradec, za ozdravljenje treh otrok. — *I. M.,* Goriča vas, za ozdravljenje otroka. — *Novak Antonija,* Krško, za zboljšanje zdravja po opravljeni devetdnevnic. — *N. N.,* Sv. Jurij ob Ščavnici, za izredno pomoč v težki zadevi. — Neka druga sotrudnica iz Št. Jurija ob Ščavnici, za milostno pomoč v smrtni nevarnosti. — *Flajs Marija,* Krmelj, za ozdravljenje otroka. — *Hafner Marija,* Škofja Loka, za več milo-

sti, ki jih je prejela v dolgotrajni bolezni. — *Jerič Marija*, Francija, za pomoč v težki in nevarni operaciji ter za večkratno uslišanje. — *Čeh T.*, Oblaki, Juršinci, za hitro pomoč in uslišanje v gospodarskih zadevah. — *Knavs Josip*, Trava pri Čabru, za srečno prestalo operacijo na očeh. — *Kopajner Ljudmila*, da je dobila delo v tovarni. — *Čokert Minka*, za ozdravljenje težke pljučne bolezni. — *Sonenvald Ma-Mrija*, Ljutomer, za zdravje in več uslišanih prošenj. — *Družina Pegan*, Gabrije, za milostno ozdravljenje hčerke. — *N. N.*, Kamnik, za ozdravljenje noge. — *Zadavec Terezija*, Središče, za uslišanje v dveh važnih zadevah. — *Stojnič Ana*, Metlika, za dvakratno pomoč v hudi bolezni. — *M. N., Š.*, za ozdravljenje nevarne bolezni legarja; zdravniki so že obupali nad ozdravljenjem. — *Štupica Berta*, Zagreb, za ozdravljenje nevarne bolezni na nogi. — *M. Č.*, za uslišanje v mnogih stiskah. — *I. K.*, Naklo pri Črnomlju, za uslišano prošnjo in zdravje pri živini. — *Neimenovana*, Prevorje, za več uslišanih prošenj, za katere je obljubila zahvalo. — *Papič Ana*, Lokvica pri Metliki, za mnogotere milosti in dobrote, ki jih je prejela po Mariji. — *Romih Mici*, Tržič, za večkratno uslišanje v mnogoterih težavah; vselej ji je Marija milostno pomagala. — *Arnšek Marija*, Videm, za srečno prestalo operacijo po opravljeni devetdnevnici. — *M. N., Š.*, za ozdravljenje pljučne bolezni. — *M. Č.*, Maribor, za uslišano prošnjo, da se je vrnila izgubljena prijateljska duša. — *K. T.*, Ljubljana, za srečen izid nevarne operacije. — *Družina Aleš*, Šmartno pod Šmarno goro, za uslišanje v zelo važni zadevi.

Za prejeto zdravje se zahvaljujejo še sledeče osebe: *A. L.*, Loški potok; — *Markovič Francka* in *Terezija*, Bukovica pri Št. Vidu; — *Križan Neža*, Boršt pri Podzemlju; — *Mihelič Frančiška*, Ljubljana; — *Plevnik Marija*, Stožice; — *Ojstruh Ana*, Radeče; — *S. M. C.*, Šmihel pri Novem mestu; — *Grošelj Jera*, Poženk, Cerklje pri Kranju; — *Balantič Helena*, Št. Vid nad Ljubljano; — *Debelak Matevž*, Železniki; — *N. N.*, Žiri; — *Sirca Marija*; — *Škrlj Ana*, Vodmat pri Ljubljani; — *K. A.*, Zibika; — *Š. Marija*, Šmarje pri Jel-

šah; — *Neimenovana*, Ljubljana; — *Šorli Marija*, Ljubljana.

Za uslišane prošnje se zahvaljujejo Mariji Pom. in sv. don Bosku še sledeči: *Grebenc Marjeta*, Mala Slevica, Vel. Lašče; — *L. T.*, Kamnik; — *Repanšek Marija*, Homec; — *Neimenovana* iz Lipovglava; — *N. N.*, Zagradec; — *A. K.*; — *Gorše Ana*, Dragatuš; — *Vrenko Regina*, Konjice; — *Josin Vilma*, Ljubljana; — *Grzin Kristina*, Črnomelj; — *Sušič Marija*, Ljubljana; — *Nemanič Marjeta*, Dobravice, Gradac.

Po priprošnji sv. Janeza Boska

Sv. don Bosku se zahvaljuje za zdravje *Maurel Marija*, Strojna pri Prevaljah. Isto *Piškur Anica*, Moste pri Ljubljani. — *M. S.*, Mirna peč, za večkratno uslišanje; — *Črne Marija*, Ljubljana, za srečen izid in večkratno uslišanje.

Blizu nas se je nekdo tako nesrečno prevrnil s kolesom, da je obležal v nezavesti; iz ušes mu je tekla kri. Zdravnik je ugotovil smrtno poškodbo. Smilil se mi je nesrečni mož, pa sem se zaupno obrnila k sv. don Bosku, naj mu pomaga. Kmalu sem zvedela, da je zdrav zapustil bolnico. Bila je očitna božja pomoč na don Boskovo priprošnjo. — *L. T.*

Imel sem tožbo v važni zadevi z Okrožnim Uradom. Ker je bila stvar še zastarana in mi je odvetnik dal le malo upanja na ugodno rešitev, sem se tem zaupneje obrnil k sv. don Bosku in ga prosil, naj on zastopa mojo zadevo in me reši. Njemu se imam zahvaliti, da se je tožba zame ugodno rešila. S hvaležnim srcem mu zato izrekam tisočero zahvalo in se mu priporočam še v drugih važnih zadevah. — *Poje Peter*, Zg. Cačič.

Služabniku božjemu Dominiku Saviju se iskreno zahvaljuje za ozdravljenje otroka *Kolenc Alojzija* iz Mirne peči.

V molitev se priporočajo:

Gregorič Antonija iz Lešča pri Gradcu, za zdravje hčerke; — *M. S.*, Cerklje ob Krki, za pomoč v raznih važnih zadevah; — *Neimenovana* za neko družino, ki se nahaja v silno težkih razmerah; — *M. K.*, Moravce za nevarno bolnega brata.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: Alfonz Pavel. Urednik: Dr. Franc Knific.

KNJIŽICE

Naše **Knjižice** vedno bolj prodirajo med svet in tudi čim dalje bolj naši ljudje segajo po njih, ker so tako sodobne, tako poučne in spodbudne. Naredile bodo mnogo dobrega med našim narodom. To je seme, ki pada na dobro zemljo in bo vzklilo, rastlo bo in prineslo mnogo sadu. Tisti pa, ki sodelujejo pri razširjanju teh knjižic, imajo svoje zasluženje pri Bogu, saj sodelujejo na ta način pri apostolstvu, ki je Bogu tako všeč. Sveti oče so se neizmerno razveselili razstave katoliškega tiska, ki so jim jo kot za vezilo priredili katoličani vsega sveta. Vidiijo v katoliškem tisku velesilo, s katero prodira med narode in jih pridobiva Kristusovemu kraljestvu, pridobljene pa ohranja. Zatorej, kdor širi dober tisk, in sem spadajo brezdvomno naše male Knjižice, pomaga širiti Kristusovo kraljestvo in mu utira pot do duš.

Vzemite kar na slepo katerokoli knjižico in berite pa boste videli, koliko zlatega zrnja je v njih. Na primer:

Iz knjižice **G. M. B. 1934.**: „Zapravlja zlati čas, kdor leno dela, kdor dela le živalsko, kdor dela le človeško. Kajti naše delo mora biti sveto, mora biti bogoslužje: ker smo sinovi in ne sužnji in ne živali! Pred delom in po delu, pogostokrat med delom, moramo dvigniti pogled in srce tja gor k Očetu in se zavedati, da delamo za večnost.“

Božje sledi: „Kakor je mornar ob pogledu na ladjo, ki spretno lovi ugoden veter v svoja jadra, trdno prepričan, da mora biti na ladji krmar, ki jo navrača v pristan: prav tako hodijo zanesljivo pot k Stvarniku in Mojstru tega vzvišenega reda v veselstvu vsi tisti, ki svoje prve poglede obrnejo proti nebu ter občudujejo presenetljivo urejeno množico zvezd in gledajo tek sonca od vzhoda proti zapadu. Mora se jim namreč vzbuditi misel, da vse to ni nastalo slučajno, ampak je plod vsemogočnosti neminljivega Bitja.“ Te besede je zapisal pogan Aristoteles....

Čisti rod: „Tvoje oko je kakor fotografska plošča. Samo za hip švigne skozi lečo svetloba, pa je slika že ujeta na plošči. Zadostuje en kratek pogled, pa se vtisne v spomin in domišljija ti vsak čas obnovi, kar si videl. Domišljija pa ne miruje in prede naprej in naprej, naprede ti mrežo, da se končno ujameš vanjo...“

Komunizem: Mnogo obetajoče komunistično drevo je drevo smrti, ne drevo življenja. Komunizem je zvest pomočnik kapitalizma: oba sta tesno povezana med seboj ter delata obenem s frامasonstvom, da zrušita sedanji red, da uničita vero, da vržeta Boga s prestola in namesto njega posadita safana. Vsem trem pa je na tem, da uničijo krščansko ljubezen in zasejejo med ljudi brezmejno sovraštvo. Upra-

vičen je torej klic naše matere katoliške Cerkve: „Od tega drevesa ne smeš jesti, kajti kakor hitro njegov sad okusiš, boš umrl.“

Iz knjižice **Novo poganstvo**: „Kaj naj rečemo o oboževanju in kultu telesa? Tudi to je znak modernega časa, kulturnega boljše-vizma. Vse gre za tem, da se postavi kot nekak svetovni nazor kultura in gojitev telesa.

Tudi katoliška Cerkev spoštuje telo, ker ve, da je prebivališče in orodje duše; spoštuje ga tako, kot ga nihče ni spoštoval, saj uči, da je tempelj Svetega Duha! Ona uči, da je človeško telo najlepše delo Boga, ki ga je napravil iz ila in zemlje. Ni pa telo najdragocenejše, kar ima človek. Duša je več ko telo, ker je po-doba božja.“

Nedelje: „Vsi ljudje potrebujejo sonca, zraka, potrebujejo od-mora... Kaj torej? Edini prosti dan je nedelja. Gore so daleč; vlaki odhajajo v noči ali zgodaj zjutraj in se vračajo po noči. Pri-reditve so ob urah, ki so bile prej odločne za verske dolžnosti. Kaj tedaj? Kako s posvečevanjem?...

Nekdaj je bila gneča po cerkvah in na potih, ki vodijo k njim; danes je gneča po kolodvorih in po cestah, ki vodijo k njim...“

Ali če hočete iz knjižice **Prvi petki**: Na zadnji strani najdeš tele misli: „Predragi, naša srca so glinasta posoda, toda Jezus prinaša velike zaklade, ki jih bo v te revne posode položil. Pojdite k njemu vsak prvi petek po zaklad, po blagoslov za družine, za vaše duše! Posvetite se, družine, božjemu Srcu, na stežaj odprite vrata svojemu Gospodarju, ki vam prinaša blagostanje in mir in upanje in luč. Imejte veliko vero vanj, v njegovo moč. Četudi bo gora na poti, premaknili jo boste z vero vanj!...“

Pa pojdite tako od knjižice do knjižice, kakor čebela od cveta do cveta in boste našli toliko sladke tolažbe, toliko balzama za svoje rane, toliko svežih misli, ki vas bodo pokrepčale! Vas in tiste, katerim boste privoščili božje sreče in srčnega miru! Vaše delo bo bla-goslovljeno, kakor je blagoslovljeno apostolsko delo.

SRCA MARIJI IN Sv. JANEZU BOSKU

Mnogo src se že blesti krog Marijinega oltarja, ki utripljejo od hvaležnosti do Marije, da je sprosila to in drugo milost. Kadar ste v stiski ali nadlogi, zatecite se k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, potem pa boste videli, ali boste uslišani ali ne. In ko se vam bo spoznala prošnja, zahvalite se jima, ker je hvaležnost nova prošnja za naslednjo milost, ter postavite spomenik ob Marijinem oltarju, spomenik svoje hvaležnosti z malim srcem, ki ga dobote pri Vodstvu salez. sotrudstva na Rakovniku: **Zlata po 30 in 20 Din, srebrna 17 Din.**

**Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA**